

MISTRESS BRANICAN

AF

JULES VERNE

MED TVÅ KARTOR

ÖFVERSÄTTNING FRÅN FRANSKAN AF *O. H. D.*

STOCKHOLM

ADOLF BONNIER

Kongl. Hof- och Universitetsbokhandlare.

1892

STOCKHOLM
ISAAC MARCUS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG
1892.

FÖRRA DELEN.

1.

Skonaren Franklin.

Det finnes två sätt att aldrig mer få återse de vänner, från hvilka man skiljes för att anträda en lång resa: de, som stanna kvar, kunna icke mer återfinnas vid hemkomsten; de, som resa, kunna icke mer återkomma. Ett dylikt öde bekymrade emellertid icke de matrosar, som ombord på *Franklin* på morgonen den 15 mars 1875 vidtogo sina förberedelser att gå till segels.

Den dagen var nämligen *Franklin*, kapten John Branican, i beredskap att lämna San Diegos hamn i Californien för att anträda en lång färd genom Stilla hafvets nordliga farvatten.

Franklin var ett vackert fartyg om 900 tons, tackladt som tremastad skonare, rikt försedt med briggsegel, fock och klyfvare, toppsegel och bramsegel på fockmasten. Med sin höga bakstam, sitt lätt sammantryckta underskepp och sin förstäf, inrättad för att klyfva vattnet under en mycket skarp vinkel, med

sina, en smula lutande, strängt parallella master och sin tackling af galvaniserad järntråd, lika styf, som om den bestått af metallstänger, visade fartyget den senaste typen af dessa prydliga snabbseglare, hvilka Nordamerika med så stor fördel använder i sin världshandel och hvilka i hastighet täfla med handelsflottans bästa ångare.

Franklin var på en gång så fulländadt till sin byggnad och hade ett så oförskräckt befäl, att icke en enda man af dess besättning skulle velat gå om bord på ett annat fartyg — ens mot försäkran om att erhålla en större hyra. Alla afgingo för den skull med hjärtat fylldt af den dubbla förtröstan, som sättes till ett godt fartyg och en god kapten.

Franklin skulle just företaga sin första längre resa för firman William H. Andrew i San Diego. Det skulle begifva sig till Calcutta öfver Singapore med en last af i Amerika tillverkade varor och i stället återföra en laddning indiska produkter med bestämelse till en den californiska kustens hamnar.

Kapten John Branican var en ung man på tjugonio år. Begåfvad med ett tilltalande, men beslutsamt utseende och ett ansikte, hvars alla drag buro vittne om kraft och företagsamhet, ägde han i högsta grad det moraliska mod, som öfvergår det fysiska modet — detta mod »före klockan tre efter midnatt», såsom Napoleon plägade säga, det vill säga det mod, som trotsar det oförutsedda och finner sig till rätta när som helst. Hans hufvud var mer karakteristiskt än vackert, med sträfft, yfvigt hår och ögon, hvilkas lifliga och öppna

blick sköt fram som en dolk från de svarta pupillerna. Man skulle svårligen hos en man af hans ålder kunnat föreställa sig en starkare kroppsbyggnad och fastare lemmar. Detta kändes af hans handslag, som tydligt nog förrådade hans varma blod och kraftiga muskler. Det måste emellertid framhållas, att den själ, som bodde i denna kropp af järn, var själen hos en ädel och god varelse, färdig att offra sitt lif för sin nästa. John Branican hade ett sådant lynne som dessa riddare, hvilkas kallblodighet tillåter dem att utan tvekan utföra hjältemodiga bedrifter. Han hade tidigt aflagt prof härpå. Själf bara barnet hade han räddat barn från att drunkna, ena gången då isen i San Diegobukten brast, en annan gång då en båt kantrade. Han skulle framdeles icke heller förneka den förmåga af hängifven uppoffring, som utmärkt hans unga år.

John Branican hade redan för många år sedan förlorat far och mor, då han gifte sig med den likaledes fader- och moderlösa Dolly Starter, som för öfrigt tillhörde en af de bästa familjerna i San Diego. Den unga flickans ganska blygsamma hemgift stod i full öfverensstämmelse med den anspråkslösa ställning den unge sjömannen innehade såsom simpel styrman på ett handelsfartyg. Anledning fanns emellertid till den tron, att Dolly en dag skulle ärfva en mycket rik onkel, Edward Starter, hvilken lefde som landtbrukare i den vildaste och otillgängligaste delen af Tennessee. I afvaktan härpå måste man slå sig fram på tu — och till och med på tre man hand, ty den lille Walter, för korthetens skull vanligen kallad »Wat», kom till